

Nestačí tudíž, podepíše-li svědek závět, aniž k podpisu připojil takový dodatek, byť i podobný výraz, jenž pak není dodatkem — byl obsažen v textu listiny. Slovní výklad ten jest podporován i historickým výkladem. Původní doslov § 579 obč. zák. (před novelisací) nezněl tak přesně, jako ve znění novely, jež povinnost uvedenou předepsala slovem »musí«, kdežto v původním textu byla svědkům předepsána slovem »mají«, z čehož patrně, že zákonodárce sám se nespokojil s přibližným zachováním tohoto předpisu. Poslední pořízení nelze tudíž v tomto případě pokládati za silnější důvod práva dědického než posloupanost zákonnou ve smyslu § 126 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. poněvadž se mu nedostává formální náležitosti v § 579 obč. zák. předepsané. Stěžovatelka nemůže se opírat o silnější titul, než dědici přihlášení ze zákona a bylo jí proto poukázati na pořad práva.

Čís. 1673.

Zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o cestách nezbytných. Nepřípustnost dovolacího rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno usnesení prvního soudu pro neúplnost řízení.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 489/22.)

V řízení o zřízení nezbytné cesty zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a uložil mu, by řízení doplnil a pak znovu rozhodl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Ustanovení § 16 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o zřízení nezbytných cest, dle něhož rozhodnutí, v tomto řízení vydané, lze napadnouti pouze rekusem, předpokládá, jak vysvítá z ustanovení § 17 cit. zákona, rozhodnutí, kterým ve smyslu § 15 se případ věcně řeší a řízení o zřízení nezbytné cesty ukončuje a stanoví odškodnění, které uchazeč za cestu nezbytnou zaplatiti má. Odporovati usnesení rekursního soudu, kterým pouze se nařizuje prvnímu soudu doplnění řízení, jež zůstalo neúplným, jeví se dle ducha zákona nepřipustným, neboť účelem jeho jest, aby tomu, kdo nezbytnou cestu potřebuje, dostalo se jí rychle a s výlohami pokud možno nejmenšími a účel ten by byl ohrožen, kdyby se připustila zvláštní oddělená odporovatelnost opatření, majících za účel zdokonalení řízení.

Čís. 1674.

Zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. o ručení železnic. Jest »příhodou v dopravě«, bylo-li zábradlí k nástupišti vytaženo dříve, než se vlak úplně zastavil.

(Rozh. ze dne 17. května 1922, R I 496/22.)

Na stanici T. byl peron opatřen pohyblivým zábradlím, jež bylo vždy po příjezdu vlaku vytaženo. V den úrazu žalobkyně bylo zábradlí vyta-